

Телефонна слухавка мовчала, здавалося, цілу вічність. Шень Ци чув власне, ледь прискорене через біль у шлунку дихання, а також дуже тихий, рівний звук дихання на тому кінці дроту.

Саме тоді, коли він уже майже зневірився і збирався приховати цю миттєву слабкість звичною владністю, знову пролунав голос Лін Цзінсу. Він залишався холодним, але в ньому відчувалася ледь помітна поступливість.

— Адреса.

Шень Ци миттєво продиктував адресу особняка сім'ї Шень, говорячи так швидко, ніби боявся, що співрозмовник передумає.

— Тридцять хвилин, — кинув Лін Цзінсу і поклав слухавку.

Слухаючи гудки, Шень Ци на мить заціпенів. Він справді погодився? Ортопед серед ночі погодився приїхати на виклик... через біль у шлунку?

Відчуття абсурдності прийшло із запізненням, але гострий біль у шлунку миттєво розчавив ці думки. Він згорнувся калачиком у широкому офісному кріслі, втиснувшись чолом у холодну поверхню столу, намагаючись хоч трохи вгамувати судоми.

Час тягнувся неймовірно повільно. Кожна секунда розтягувалася болем. Шень Ци не міг не думати: можливо, Лін Цзінсу просто відмахнувся від нього і насправді не приїде?

Коли його думки сплуталися, а біль і сумніви майже поглинули його, пролунав внутрішній телефон. Це був обережний голос охоронця з першого поверху:

— Молодий пане Шень, прийшов лікар на прізвище Лін. Каже, ви його викликали...

— Нехай піднімається, — негайно відповів Шень Ци, його голос через біль став хрипким.

За кілька хвилин у двері кабінету тихо постукали.

— Увійдіть.

Двері відчинилися. Лін Цзінсу стояв на порозі. Він був уже не в білому халаті, а в простому світло-сірому светрі та темних штанах. Поверх був одягнений теплий пуховик, а на шиї недбало обмотаний картатий шарф. У руках він тримав професійну медичну валізу. Кінчик носа та вуха почервоніли від нічного вітру, а його звичний холодний вираз обличчя в теплому світлі лампи здавався дещо м'якшим.

Він виглядав... як звичайний студент зі старших курсів, зовсім не вписуючись у цей кабінет, просякнутий владою та грошима.

Шень Ци підвів голову. На зблідлому від болю обличчі він спробував зобразити свою звичну, безтурботну посмішку, але вийшло невдало:

— Лікарю Лін... ви справді прийшли?

Погляд Лін Цзінсу впав на вкрите холодним потом чоло і ледь тремтячі пальці Шень Ци. Його брови ледь помітно здригнулися. Не витрачаючи часу на ввічливі фрази, він пройшов усередину і поставив валізу на журнальний столик.

— Що вас турбує? — запитав він, і його голос прозвучав особливо чітко в тиші кабінету.

— Шлунок... болить шлунок. — Шень Ци зробив глибокий вдих і спробував випрямитися, але різкий рух відгукнувся болем, і він глухо застогнав.

Лін Цзінсу швидко підійшов до нього і без жодних вагань приклав прохолодні пальці до ділянки шлунка:

— Тут?

Його рухи були природними та впевненими, з притаманною лікарям професійністю та спокоєм, ніби це був звичайний огляд.

Але Шень Ци напружився.

Прохолодні кінчики пальців крізь тонку тканину сорочки точно натиснули на хворе місце. На відміну від того, що він відчував під час огляду плеча, цей дотик через чутливість місця та його власну вразливість викликав незрозумілий, глибокий трепет.

— ...М-м. — Шень Ци видавив із себе короткий звук, мимоволі напруживши м'язи живота.

Лін Цзінсу, здається, помітив його напругу, тому послабив натиск і ретельно промацав кілька точок:

— Коли це почалося? Чи були раніше проблеми зі шлунком? Що ви сьогодні їли?

Запитання сипалися одне за одним — логічні та спокійні. Це допомогло Шень Ци вийти з того дивного заціпеніння.

— Стара болячка... Нічого не їв. — Шень Ци відповів ухильно, не бажаючи згадувати, що через Фу Юньчжена він цілий день не брав до рота ні крихти.

Лін Цзінсу підвів погляд і подивився на нього. Його очі були чистими та яскравими, ніби він бачив людей наскрізь.

— Надмірні емоційні хвилювання, перевтома та голодування легко провокують спазми шлунка.
— Він прибрав руку, сухо озвучив діагноз і повернувся до валізи. — Я зроблю вам укол, щоб зняти спазм і біль.

Він дістав шприц і флакон з ліками, вправно готуючи препарат. У світлі лампи його профіль виглядав зосередженим і серйозним.

Шень Ци відкинувся на спинку крісла, дивлячись на його спину. Біль у шлунку, здавалося, дивним чином трохи вщух від самої лише присутності цього чоловіка. Він раптом запитав хрипким голосом:

— Чому ви погодилися приїхати?

Лін Цзінсу не припинив готувати ліки, лише спокійно відповів:

— Хіба лікар не повинен прийти, коли пацієнт просить про допомогу?

— Зараз не ваш робочий час, — Шень Ци пильно дивився на нього. — І в мене болить шлунок, а не кістки.

Лін Цзінсу набрав ліки в шприц, випустив повітря і підійшов до нього зі спиртовою серветкою.

— Підніміть руку. — Він беззаперечним тоном наказав Шень Ци закатати рукав. — Черговий лікар швидкої допомоги — мій колега, я проконсультувався з ним щодо дозування. Якщо не довіряєте, після уколу можете з'їздити в лікарню на повне обстеження.

Його відповідь була бездоганною, цілком у межах професійної етики.

Холодна спиртова серветка торкнулася шкіри, викликавши легке поколювання. Шень Ци спостерігав, як Лін Цзінсу, опустивши очі, вправно знайшов вену і ввів голку. Рухи були швидкими й впевненими, він майже не відчув болю.

Ліки повільно вливалися в організм.

Весь цей час вони мовчали. У кабінеті було чути лише їхнє тихе дихання.

Витягнувши голку, Лін Цзінсу притиснув місце уколу ватним диском. Усе було зроблено одним плавним рухом.

— Відпочиньте, ліки швидко подіють. — Він почав складати інструменти, тон залишався рівним. — У вас є тепла вода? Потрібно випити. Крім того, краще з'їсти щось легке, наприклад, рисову кашу.

Шень Ци притискав ватку до руки, спостерігаючи, як Лін Цзінсу закінчив справу і взяв валізу, збираючись іти.

Сильне, несподіване бажання не відпускати його охопило Шень Ци.

— Лікарю Лін, — покликав він.

Лін Цзінсу зупинився і подивився на нього.

— Кухня на першому поверсі, там має бути рис. — Голос Шень Ци звучав майже незграбно, він сам не очікував від себе такого прохання. — Я... не дуже вмію готувати.

Сказавши це, він сам здивувався. З яких пір він, Шень Ци, потребує таких слабких методів, щоб утримати когось?

Лін Цзінсу, очевидно, теж завмер. Він дивився на Шень Ци, і в його завжди холодних очах промайнуло щось складне — здивування чи, можливо, розуміння і легка втома?

Вони дивилися один на одного, у повітрі зависла тонка, напружена тиша. Нарешті Лін Цзінсу тихо поставив валізу на місце.

— Ведіть. — Був його лаконічний висновок.

Шень Ци підвівся — біль у шлунку від ліків уже значно вщух. Він повів Лін Цзінсу вниз гвинтовими сходами до просторої кухні, що не поступалася ресторанам п'ятизіркових готелів.

Лін Цзінсу, здавалося, не звертав уваги на розкіш. Він відчинив холодильник, знайшов рис та кілька простих продуктів. Закатавши рукави светра, він оголив тонкі білі зап'ястя і почав вправно промивати рис, розпалювати плиту та ставити воду.

Шень Ци прихилився до кухонного острова і мовчки спостерігав.

Дивлячись на спину Лін Цзінсу, на його обличчя, що злегка почервоніло від пари, на те, як зосереджено він стежив за каструлею...

Ця сцена була настільки затишною, що здавалася нереальною. Вона різко контрастувала з бурєю зради, яку він щойно пережив, і з тим світом інтриг, у якому він жив щодня.

Дивне відчуття спокою, якого він давно не знав, розлилося по тілу, повільно витісняючи люті і холод, що накопичилися в душі. Він раптом зрозумів, чому так наполегливо намагався його викликати.

Не тільки через біль у шлунку.

А тому, що підсвідомо знав: цей лікар на ім'я Лін Цзінсу відрізняється від усіх навколо. У ньому була сила, здатна заспокоїти його.

— Ви часто готуєте самі? — не втримався Шень Ци, порушивши тишу.

— Так. — Лін Цзінсу злегка перемішував кашу, не повертаючись. — Живу один, звик.

— Чому ви пішли працювати в клуб Ланьтін? — запитання вирвалося мимоволі. Він одразу пошкодував про це: це було надто різко і видавало те, що він збирав інформацію.

Лін Цзінсу на мить завмер. На кухні було чути лише побулькивання каші.

Шень Ци вже подумав, що той не відповість або запитає, звідки він про це дізнався, але Лін Цзінсу заговорив — голос був спокійним, ніби він розповідав про чуже життя:

— Тоді були потрібні гроші. — Він зробив паузу і додав: — Моя мати хворіла, їй потрібні були дорогі імпортні ліки. Стипендії та підробітку не вистачало.

Дві прості фрази окреслили важке минуле Лін Цзінсу, про яке Шень Ци навіть не здогадувався. Виявляється, його не по роках холодний спокій та відчуженість виникли саме через це.

Шень Ци замовк. Він зрозумів, що його власні «невдачі» та «зради» на фоні реальних життєвих труднощів Лін Цзінсу виглядають дещо... манірними.

— Ліки дуже допомогли. — Він різко змінив тему, наче намагаючись щось приховати. — Шлунку набагато краще.

Лін Цзінсу вимкнув вогонь, наклав кашу в миску, додав дрібку солі та трохи зеленої цибулі й поставив перед Шень Ци.

— Їжте, поки гаряче. — Він зняв фартух і знову став тим самим холодним лікарем. — Після їжі відпочиньте. Якщо завтра знову буде боліти, обов'язково сходіть у лікарню на гастроскопію.

Говорячи це, він почав збирати речі, знову збираючись піти. Цього разу у Шень Ци не було причин його затримувати.

Він дивився на миску з гарячою, ароматною кашею, а потім на Лін Цзінсу, що збирався піти. Якесь почуття вирувало в душі, ледь не прориваючи дамбу розуму.

Коли Лін Цзінсу вже був біля дверей, Шень Ци тихо промовив:

— Дякую.

Голос був тихим і навіть трохи незграбним.

Лін Цзінсу зупинився. Він не озирнувся, лише ледь чутно відповів:

— М-м.

Потім він відчинив двері, і його постать розчинилася в нічній темряві.

Шень Ци стояв на місці, слухаючи, як звук автомобільного двигуна віддаляється, поки не зник зовсім. Він опустив голову на миску зі звичайною, але такою, що стискала горло, білою кашею. Довго не рухався.

Біль у шлунку майже зник.

Але десь у глибині душі, наче від чийогось легкого дотику, з'явилася тонка тріщина. Крізь неї пробилося трохи світла, а разом із ним — і дивне, непідконтрольне хвилювання.

<http://bllate.org/book/19433/1903684>